

Homilie Kerst Nachtmis

24 december 2021

Lc 2, 1 – 14

Dierbare broeders en zusters dichtbij en veraf,
broeders en zusters in onze Heer Jezus Christus in dit kleine kind waarvan wij de
geboorte vieren.

Wat een vreugde en voorrecht is het voor ons, vannacht, in deze Abdijkerk, opnieuw
dit Feest te mogen vieren. Al meer dan drie uur lang zijn wij aan het zingen, zijn wij
aan het prijzen, zijn wij aan elkaar en aan heel de wereld aan het verkondigen: dit
geheim, Gods'geboorte in de stal van Bethlehem. En het is allemaal, vanavond, zo
gemakkelijk gelopen zoals wij het altijd al gedaan hebben. Onze psalmen, onze
antifonen, onze lezingen, onze rituelen die daarbij horen, het is Kerstmis zoals altijd.
Het lijkt een beetje op die genealogie die wij gezongen hebben, het één naar het
andere schakelt maar door, het loopt maar door zonder enig oponthoud, maar dat
kan bedriegen. Want juist in die genealogie, in die stamboom van Jezus, komen er
verschillende momenten voor dat het niet meer klopt, dat er iets volkomen
onverwachts gebeurt, dat er een breuk ontstaat. En ondanks die breuk zet de
continue lijn van Gods Belofte zich voort. En ook het Evangelie dat wij zojuist
hoorde, is rijk aan onverwachte tegenstellingen, verrassingen zoals u wilt, pijnlijke
momenten, vreugdevolle momenten die de gewone gang van zaken doorbreken.
Allereerst ineens die volkstelling, allemaal moesten ze op reis. Jozef en Maria
woonden in Nazareth, wèg uit Nazareth, nooit gedacht. Ze komen in Bethlehem, er is
geen plaats voor hen, weggestuurd, het kind wordt geboren, kind in een voederbak,
buiten op het veld, alles stil en opeens plotseling, schrik, een engel en daarna
opnieuw opeens voegde zich bij de engel een hemelse heerschare die God
verheerlijkt. God doorbreekt voordurend onze verwachtingen, onze modellen, onze
zekerheden. En dat moet Hij ook wel doen, want God die spreekt tot ons op
menselijke wijze moet op bepaalde momenten die menselijke vormen doorbreken om
te laten zien dat het meer is dan een menselijke vorm, dat het Zijn vormen
uiteindelijk moeten worden., Hij maakt ons steeds weer los uit onze gewoonten,
maakt ons los uit wat wij verwachten, wat wij goed vinden, wat wij normaal en
redelijk vinden. Hij doorbreekt het. Hij is God en Hij komt in onze wereld binnen en
Hij breekt in ons leven binnen. Soms vreugdevol, soms ook rampzalig, maar Hij doet
het en Hij wéét wat Hij doet. In al die egale ontwikkelingen van deze avond, waar
alles zo mooi aan elkaar vastgeklonken is, vieren wij iets enorms wat de loop van
onze wereldgeschiedenis fundamenteel heeft doorbroken en veranderd. En we
beseffen het nauwelijks omdat het allemaal zo zachtjes en soepeltjes loopt, maar God
is mèn's geworden. God is mens geworden, is een kindje geworden. Dit kindje
aanbidden wij als de Schepper van hemel en aarde, kunnen we ons een grotere
doorbraak van onze logica voorstellen? We aanbidden in dit kindje, in deze mens, de
Schepper van hemel en aarde. Die het heelal draagt, die de hele geschiedenis leidt,

die in onze tijd, in onze geschiedenis is gekomen. Wij vieren dit geheim, deze doorbraak, die ons leven op zijn kop zet, waardoor wij - als wij wérkelijk zouden geloven - ons leven zouden laten destabiliseren, niet gewoon zouden doorgaan, zoals altijd omdat het nu eenmaal zo onze gewoonte is. God breekt in ons leven in als mens met ons.

En vanuit deze fundamentele stap die God in ons leven doet, volgt al het andere. Ik noem een paar dingen. Op het altaar wordt brood en wijn Zijn Lichaam en Bloed. Volkomen buiten onze logica, maar God is aan het werk. En omdat God is mens geworden en omdat Christus zich door Zijn menswording met iedere mens heeft verenigd komt er nog iets bij in onze gemeenschappen, in onze mensenwereld. Daardoor is Hij met iedere mens verenigd, wij kijken naar een mens niet meer zoals voorheen, wij kunnen niet meer naar een mens kijken zoals voorheen, we zien in ieder gelaat het Gelaat van Jezus van de mensgeworden God. Wat u voor Mij, wat u voor de minste der Mijne gedaan heeft, heeft u voor Mij gedaan. Hij is in iedere mens. Hij kijkt ons in iedere mens aan met Zijn ogen. God is mens geworden onder ons. En dan nog een laatste vorm waarin al onze logica op zijn kop wordt gezet. Hij woont in ons om door ons in deze wereld te Zijn, om door ons deze wereld de boodschap van Zijn Menswording, van Zijn Emmanuel-zijn te brengen, wij, heel gewone mensen van vlees en bloed, met al onze zwakheden, al onze kleinheden, al onze beperkingen en met al onze talenten. Wij worden uitgezonden om dit wonder aan de wereld te brengen, aan de wereld van vandaag, aan deze tijd, door zoveel tegenstellingen, breuken, gevaren bedreigd, maar God blijft onze geschiedenis leiden. Hij is er in binnengetroten en Hij zal alles leiden naar Zijn Verheerlijking tot Heil van ons allen. Amen.